

[Elgaard.]

løsheden, der vilde spille en overmaade stor Rolle.

Hvis man ser paa Erhvervstællingen fra 1935, synes jeg, man har Lov til at sige, at Tiden er egnet for Smaa virksomheder baade inden for Haandværket, Haandarbejde paa forskellige Omraader og i Virkeligheden ogsaa inden for Dele af Industrien. Erhvervstællingen 1935 viser, at Smaaerhvervene i Danmark i Perioden fra 1925 til 1935 i Virksomheder, hvor der ingen fremmede Hjælpere var, gik frem fra 44 104 til 51 218, altsaa en Fremgang paa over 7 000 i Løbet af 10 Aar. Men vender vi os saa til de Virksomheder i vort Samfund, hvor der beskæftiges fra 1—5 Medhjælpere, viser det sig, at i samme Tiaar har ogsaa disse Virksomheder haft Fremgang, nemlig fra 38 033 til 42 220, altsaa med over 4 000.

Deri ligger en Opfordring til, at man søger at støtte denne Side af Danmarks Produktionsliv, bl. a. paa den Maade, som jeg allerede har nævnt, gennem en Lettelse af de Skattebyrder, man lægger paa Befolkningen, og gennem Bestræbelser for, at Omkostningskontoen først kunde standse sin opadgaaende Bevægelse og derefter helst ogsaa kunde gaa nedad. Det vil næppe være vanskeligt heller for den højtærede Finansminister at finde en Række skattemæssige Omraader, hvor det vil være muligt at udskrive mindre Beløb end dem, der er Tale om paa de sidste Aars Finanslove, og da der nu optages et Statslaan, vil man, hvis man gennemfører Lettelser i Skattebyrden og derved muligvis skulde komme til at mangle et større eller mindre Beløb til en Opgaves Løsning, kende Vejen til at skaffe et saadant Beløb til Veje.

En Række af de Arbejder, der er omtalt i Statsministerens Trontale, er allerede igangværende Arbejder, og andre kræver et saa langt Forarbejde, at der vil gaa lang Tid, inden de kan komme i Gang. Jeg tror imidlertid, det vil være nødvendigt at angribe Arbejdsløsheden paa flere Maader for at naa et bedre Resultat end hidtil. Man bør ikke glemme, at Regeringen gennem den politiske Magt, den besidder, er i Stand til at udrette alt, hvad man paa det Omraade har ønsket at sætte ind med for at skaffe Beskæftigelse, og det vil vel ikke være ubetimeligt at minde om en Række af de Veje, man i saa Henseende har betraadt.

Jeg nævner enkelte: 40 Timers Arbejdsugen — Forsøget har jo været gjort, Fortsættelse følger ikke; Tilskud til Merbeskæftigelse — Forsøget har været gjort, der er

vist ikke nogen positiv Fortsættelse; Ferielov og Forbud mod Overarbejde, Beskæftigelse af langvarigt arbejdsløse, Ungdomsarbejdsløshedslov, tidligere Aldersrente, kommunal Laanefond med Støtte til kommunalt iværksatte Arbejder, til Boligbyggeri af forskellige Former, og under Fagministerierne store Bevillinger ogsaa til Arbejders Igangsættelse.

Det er en saadan Række af Forsøg, at man maatte forudsætte, at hvis de øvrige Omraader af Erhvervslivet arbejdede under Vilkaar, som gav dem lige saa let Adgang til og lige saa stor Mulighed for at øve en Indsats, vilde man have staaet i en bedre Situation med Hensyn til Beskæftigelsen, end Tilfældet er. Det er den Lære, der kan drages af disse Aars Erfaringer, og jeg synes Regeringen nu maa være saaledes oplyst erfaringsmæssigt, at den er rede til at høre efter, hvad der fra anden Side fremføres over for denne Stilling.

Den højtærede Statsminister nævnte, da han besvarede Oppositionens Ordførers Taler, at man ikke hver Dag skulde agitere paa Arbejdsløshedstallet. Det synes jeg heller ikke, vi gør, og jeg kan godt føje til, at naar Arbejdsløshedstallet nævnes, er det ikke for at hovere over for den alvorlige Stilling, som dette Tal er en Illustration til; men det maa dog være baade forsvarligt og rigtigt, at man gør opmærksom paa, hvilke Resultater Regeringen gennem sin Beskæftigelsespolitik er blevet stillet over for. Jeg tror ikke, det vil være muligt at tie denne Situation ihjel, jeg tror, den vil rejse sig med en saadan Styrke, at der maa foretages andet end det, der hidtil er sket.

Den højtærede Statsminister gjorde ogsaa en Bemærkning om, at man ikke skulde kaste sig over ethvert Forslag, som fremsættes til Arbejdsløshedens Bekæmpelse. Det kan Regeringen heller ikke mene, at Rigsdagen har gjort. Alene den Række Eksempler paa, hvilke Forsøg der er gjort, viser at der har ikke været Mangel paa Mulighed for Regeringen til at søge frem ad de forskellige Veje; men de er alle af samme traditionelle Art, og de har ikke ført til noget tilfredsstillende Resultat.

Jeg vil gerne gøre en Bemærkning til den højtærede Justitsminister. Man ser baade gennem Meddelelser i Regeringspressen og paa anden Maade, at der foreslaas en betydelig Udvidelse af Enhedspolitiet. Jeg skal ikke kalde den i tidligere Rigsdagssamlinger førte Forhandling ved-